

De glimlach van de sirene

Reis door het Etruskisch labyrint op zoek naar de Godin

Selma Sevenhuijsen

144 pagina's, rijk geïllustreerd, kleur

ISBN: 978 90 77408 49 0

€ 32,50

 [bestellen](#)

Mythische helden, groteske monsters, raadselachtige sfinxen en antieke goden en godinnen bevolken de Renaissance Tuinen van Bomarzo, in het grensgebied van Toscane, Umbrië en Lazio. Maar het was de grote meermin aan het eind van de route die in de zomer van 1978 Selma Sevenhuijsen het meest raakte. Met haar twee staarten en kalme, enigszins geheimzinnige glimlach maakte de meermin een onuitwisbare indruk. Het duurde vijftientig jaar voordat Sevenhuijsen haar opnieuw tegenkwam. Bij toeval ontdekte zij de meermin op Toscaanse kerkjes en – intrigerender nog – op graven aan de ingang van labyrintische holle wegen, door de Etrusken uitgehakt in het landschap rond de oude stadjes Pitigliano en Sovana. Ze besloot langer in deze streek te blijven om de betekenis van de dubbelstaartige meermin en het Etruskisch labyrint te doorgronden.

In dit boek voert Sevenhuijsen ons mee op haar ontdekkingsreis door een duizenden jaren oud sacraal landschap vol heilige plekken, waar een labyrintische cultuur in allerlei opzichten haar sporen heeft nagelaten. Gaandeweg toont het landschap zich als één grote tempel, gewijd aan het heilig huwelijk tussen hemel en aarde. Bronnen, grotten, watertempels, oude altaren, holle wegen, onderaardse gangen, steencirkels en resten van oude labyrinten zijn stille getuigen uit lang vervlogen tijden, waarin de aarde werd vereerd als moedergodin. We leren de symbolentaal in het landschap verstaan. Oeroude mythes komen tot leven. Het verhaal beweegt zich heen en weer tussen verschillende lagen in de geschiedenis – van de neolithische tijd tot het christendom. De dubbelstaartige meermin blijkt niet alleen bij de Etrusken een belangrijke rol te vervullen, maar ook bij Longobarden, Merovingers en Tempeliers. Zelfs Maria Magdalena wordt wel verbeeld als meermin...

De glimlach van de sirene laat zich lezen als een intrigerende cultuurhistorische en spirituele detective. Het boek vult een leemte op in de geschiedenis van het labyrint en van de Godin. Het levert een nieuwe kijk op de Etrusken en het heilig landschap in zuidelijk Toscane. Een welkome aanvulling ook op eerdere publicaties over Bomarzo.

Op 8 juni 2008 werd dit boek gepresenteerd. De lezing die theoloog en godsdiensthistoricus Annine van der Meer die dag heeft uitgesproken, kunt u onderaan deze pagina als PDF ophalen.

Recensie Ko Lankaster, www.circewicca.nl:

De Glimlach van de Sirene is geschreven met de grondigheid en kennis van zaken die je van een hoogleraar mag verwachten. Tegelijk is het geschreven met een bevlogenheid en een liefde voor de Oude Religie die je zelden bij wetenschappers aantreft. Ik heb het boek met rode oortjes gefascineerd in één ruk uitgelezen.

De cover van het boek toont een meermin met het bovenlichaam van een vrouw en een onderlichaam dat eindigt in twee gespreide staarten. Het beeld is te vinden in het park Bomarzo in zuidelijk Toscane, dat in de 16e eeuw is aangelegd. Het fenomeen van de tweestaartige meermin was ik al eerder tegengekomen, bijvoorbeeld in afbeeldingen van de Syrische Godin Atargatis. Selma Sevenhuijsen geeft een overzicht van andere Godinnen die door de eeuwen

heen op deze manier zijn afgebeeld. Spelenderwijs betreft ze ook andere Godinnen hierbij die geheel of deels in diervorm zijn voorgesteld. Hierna bespreekt ze het labyrint en de Godinnen die hiermee verbonden zijn. Tenslotte beschrijft ze de Etrusken, zoals die hun sporen hebben nagelaten in het landschap van Toscane.

Alles wordt met veel liefde en warmte beschreven, waarna veel onbekende feiten en details op boeiende wijze worden neergezet. **Naarmate je in het boek vordert wordt het doel van de auteur steeds duidelijker.** Ze beschrijft geen dode materie en feiten uit het verre verleden. **Alles heeft te maken met het hier en nu. Voor de Etrusken was de aarde als Godin heilig. Binnen dit heiligdom hakten de Etrusken heilige wegen in de rotswand uit, die alleen een ritueel doel gehad lijken te hebben. Deze holle wegen hadden dezelfde functie als de labyrinten die overal werden aangelegd: het waren wegen naar het binnenste van de Godin. Die weg is nog steeds open voor mensen in onze moderne samenleving. Onze handicap is dat we geleerd hebben dat geest en materie strikt gescheiden zijn. Dan blijven Godinnen verstarde relieken uit het verleden en labyrinten doolhoven waarin we alleen maar verdwalen. Door met overgave het labyrint te lopen (letterlijk of figuurlijk) gaat de materie voor ons leven. Tegenpolen als God-Godin of ik-ander gaan dan op in het geheel dat juist door die tegenpolen bestaat.**

Het bovenstaande is niet meer dan een summiere samenvatting van een briljant boek dat prachtig is geïllustreerd met relevante afbeeldingen. Koop het en laat je meevoeren door het labyrint. Je komt er niet hetzelfde uit als je erin gaat. Het doet iets met je. Ik zal het boek nog vaak doorbladeren.

auteurs e.a.

[Selma Sevenhuijsen](#)

artikelen

[Lezing Annine van der Meer 8 juni 2008](#)